HARLEQUIN

HISTORICKÁ ROMANCE

LAURA MARTINOVÁ

Hrabě a černá vdova

Laura Martinová

HRABĚ A ČERNÁ VDOVA

Překlad

Lucie Silvová

Milá čtenářko,

že mezilidské vztahy bývají často komplikované a že nás mohou zavést až do prekérních situací, se určitě nejedna z vás přesvědčila. Život si s námi občas pěkně zahrává… a stejně tak si zahrával i s ženami v dobách dávných.

Laura Martinová pro Vás napsala příběh Hrabě a černá vdova, *kde se hrdinka stala hlavním tématem klevet v londýnské společnosti… a vymanit se z lživých řečí není jen tak.*

Ani Hope z příběhu Skandální polibek, *který je první částí z minisérie Ztracené rodinné klenoty, se nevyhne potížím. Jak už název příběhu napovídá, smetánka na plesech bude mít zase o čem povídat…*

Doufám, že Vás moje příběhy nadchnou a že s nimi strávíte krásné dny babího léta.

S láskou

Váš Harlequin

Laura Martinová

HRABĚ A ČERNÁ VDOVA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
An Earl to Save Her Reputation

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2018

Překlad:
Lucie Silvová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Laura Martin
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Woblink, Poland

ISBN: 978-83-276-5266-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-5267-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-5268-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Pochovala tři manžele za šest let. Kdybych nevěděla, že je to pravda, nevěřila bych, že je něco takového možné."

„A ty pověsti, jak ti ubožáci zemřeli…"

„Může mít hezkou tvářičku, ale nechtěla bych, aby s ní měl něco společného kdokoliv z mých příbuzných. Člověk může jen hádat, co by se manželovi číslo čtyři mohlo přihodit."

„Je skandální, jak se nese kolem plesového sálu. Není to dávno, co odložila smutek, a už je samý úsměv a baví se."

„A trvá na tom, že bude dál vést ten malý ušmudlaný podnik, co zdědila po svém druhém manželovi. Pro dámu se to nehodí, nevypadá to dobře."

Anna zavřela oči, aby se uklidnila, než bude pokračovat v procházce kolem parketu. Ty dvě zlé drbavé ženské byly skryty jejímu pohledu za vysokou, bohatě olistěnou rostlinou v květináči. Ale kdyby se jedna z nich pohnula o pár centimetrů doprava nebo doleva, spatřila by Annu, jak se jim zoufale snaží vyhnout.

Slova samotná nebolela. Opravdu byla třikrát vdaná a všichni tři manželé zemřeli do roka po svatbě. Anna dobře znala všechny ne zrovna zdvořilé výrazy, jimiž ji častovaly záštiplné matróny i naivně

vykulené debutantky. *Vražedkyně, zabíjí své chotě, černá vdova*. Absolutně jim nevadilo, že to není pravda a Anna se už dávno naučila, že je lepší nechat je, aby si vymýšlely, než přilévat olej do ohně tím, že jim to bude vyvracet nebo je žádat, aby ji nechaly na pokoji.

Je na podobné situace vycvičená a zocelená, přesto je nemá ráda. Nejraději by vyklouzla někam ven, aniž by si jí kdokoliv všiml.

„Lady Fortescueová, jsem rád, že vás po tak dlouhé době zase potkávám," mužský hlas, jehož majitele si Anna matně pamatovala, na ni zavolal zvučným hlasem odrážejícím se od zdí. Ze stanoviště za velkou rostlinou nebylo úniku a Anna jen pozorovala, jak se ty dvě drbny otáčejí jejím směrem. Jejich pohledu se nešlo vyhnout.

Narovnala se a zvedla bradu, aby zaujala postoj, ve kterém vypadala sebevědoměji, než se ve skutečnosti cítila. Vykročila ze stínu rostliny do světla plesového sálu. Pokývla zdvořile tomu muži na pozdrav a pak se obrátila ledovým pohledem na obě dámy.

„Pozdravujte ode mne svého bratra, paní Westonová. Je to takový drahoušek," pronesla Anna a plula pryč, jako by si s ničím nedělala ani tu nejmenší starost. Anna si nebyla jista, jestli paní Westonová vůbec nějakého bratra má. Určitě nikomu takovému nebyla představena, ale malá lež stála za pohled na absolutní zděšení v obličejích obou dam.

Anna se potřebovala dostat pryč. Rychle pohlédla na parket a zjistila, že Beatrice, mladší sestřenice, které slíbila po celou sezónu dělat garde, tančí veselý kotilión celá rozesmátá a zadýchaná. Beatrice ji jistě nebude několik příštích minut postrádat, může proto rychle vyklouznout z tanečního sálu.

V hale bylo o poznání chladněji a hlavně tu voněly čerstvě nařezané květiny a jejich vůně se mísila s vůní horkého vosku stovky zapálených svící. I tady

se tvořily malé skupinky, hosté si užívali chladnější a vzdušnější prostor na rozdíl od dusného a lidmi nacpaného tanečního sálu. Anna se přinutila k pomalé, volné chůzi mezi nimi, i když by nejraději zvedla sukně a rozběhla se. Toužila po samotě nebo alespoň po anonymitě, aby si mohla vychutnat poslech hudby nebo pohled na tančící páry, aniž by ji všichni pomlouvali a civěli na ni.

Jak postupovala dál od sálu, dostávala se do většího ticha a klidu. Srdce už jí tak divoce nebilo a panika, jež se jí před chvílí zmocnila, začínala pomalu ustupovat. Zkusila otevřít jedny dveře, pak další, teprve třetí byly odemčené. Rychle vešla do místnosti a potichu za sebou zavřela.

Trvalo pár minut, než si oči přivykly na přítmí místnosti, kam vešla z jasně osvětlené haly. Ale po chvíli už rozeznávala police s knihami podél zdí, několik pohodlných křesel i psací stůl ve vzdálenějším koutě pokoje. Ocitla se v knihovně nebo v pracovně, což bylo perfektní místo, kde by mohla zůstat pár minut v klidu. Za chvíli se bude muset zase vydat na další okružní cestu plesovým sálem, poslouchat zlomyslné pomluvy, snášet postranní pohledy. Ale teď si vychutná chvíli klidu a samoty.

Anna se posadila do křesla s vysokým opěradlem vzorně s rovnými zády, jako by byla někomu na očích. Její poslední manžel byl vysazený na správné držení těla a bezchybné chování. Anna se brzy naučila pohybovat se pomalu a elegantně po domě, sedět s rovnými zády a nedávat najevo svoje city. Porušení těchto pravidel mělo za následek trest, stejně nemilosrdný jako mnoho dalších nepěkných rozmarů lorda Fortescuea.

Zavřela oči, poslouchala šum vzdálených hovorů a první takty waltzu. I přes hluk v pozadí zaslechla Anna zvuk rychle se blížících kroků, ale než se stačila zvednout, dveře pracovny se otevřely a dva lidé

vešli dovnitř. Okamžitě bylo jasné, že nevítaní společníci jsou muž se ženou a podle vzrušeného šepotu a vůně šampaňského usoudila, že se tu sešli k tajnému dostaveníčku.

„Manželovi nebudeš chybět?“ zeptal se muž a Anna zaslechla šustot hedvábných sukní.

„Ten starý blázen sedí u hracího stolku – nevšiml by si ani stáda divokých koní.“

Anna uvažovala, jestli se má postavit a dát jim na vědomí, že nejsou sami. Ale poslední věc, kterou by si přála, by bylo být vtažena do tajné aférky těchto dvou. Na druhou stranu si také nepřála být svědkem jejich důvěrných hrátek.

Zrovna se chytila opěradel křesla, aby vstala, když se dveře otevřely podruhé. Anna zaslechla, jak pár okamžitě znehybněl a pak od sebe za šustění látky a klapotu bot odstoupili. Světlo svíčky ozářilo místnost, stíny se prodloužily. Zabořila se hlouběji do křesla a velmi doufala, že novému příchozí podaří vyhnat ty dva a pak ji nechá v klidu.

„Omlouvám se,“ řekl hluboký a lehce pobavený hlas. Anna zkoumala zabarvení i intonaci, ale byla si celkem jistá, že se s majitelem hlasu nikdy nepotkala. I když se několik posledních let ve společnosti nepohybovala, stále si pamatovala většinu šlechticů, kteří se na podobných plesech vyskytovali, ale tohoto člověka nepoznala.

Mladá žena dramaticky zalapala po dechu a vyběhla z místnosti.

„Edgertone.“

„Wilbrahame.“

Oba muži se pozdravili, jak bylo zvykem těch, kteří se alespoň přiměřeně znali. Pak se rozhostilo trapné ticho, kdy Anna zadržovala dech a v duchu prosila oba, aby okamžitě odešli.

„Nic mi k tomu neřekneš, kamaráde?“

„K tomu se nic říct nedá.“

Kroky a zavírání dveří značilo odchod, ale světlo svíčky stále ozařovalo místnost, a Anna slyšela jednoho muže, jak dýchá.

Říkala si, má-li vyběhnout směrem ke dveřím, a posunula se v křesle, aby se mohla zvednout. V tu chvíli ji zahlédl nově příchozí.

„Dobrý večer," řekl. Slova nezněla překvapeně, ani ho nijak nezaskočilo, že ji tam nalézá sedět v křesle za jeho vysokým opěradlem.

„Dobrý večer." Anna opětovala pozdrav, srdce jí děsivě bušilo, ale navenek vypadala klidně a nevzrušeně. Léta praxe, jak nehnout ani brvou, se občas hodí.

„Toužíte po chvilce klidu?"

„Ano," souhlasila Anna úsečně a ledově. Doufala, že to ten pán pochopí a nechá ji tu samotnou.

Přihlížela, jak se prochází po pracovně a otevírá postupně jednotlivé skříňky a přihrádky, dokud nenašel to, co hledal. Láhev whisky a dvě široké sklenice.

„Nesnáším šampaňské," řekl ten džentlmen a nalil do každé sklenice štědrou dávku karamelově zbarvené tekutiny. „A punč je ještě horší."

Podal jednu sklenici Anně a počkal, až si ji vezme. Pak se posadil do křesla naproti ní. Lokl si a pečlivě zkoumal chuť na jazyku i tekutinu ve sklence. Pak se krátce zasmál.

„Co je na tom k smíchu?" zeptala se Anna a zalitovala své otázky, jen co jí přešla přes rty. Měla by mít víc rozumu a nenechat se vtáhnout do rozhovoru.

„Prendyho služebnictvo nastavuje whisky vodou," vysvětlil a znovu trochu upil.

„Kdo je Prendy?"

„Lord Prendeson. Náš hostitel."

„Znáte se s ním dobře?"

„Copak nezná každý každého?"

Anna se právě chtěla rozloučit, když do ní zabodl svůj pronikavý pohled.

„I když si nemyslím, že bychom se my dva někdy setkali.“ Pozoroval ji, očima bloudil od hlavy k patám a zase zpět. „Jsem si jistý, že bych si vás pamatoval.“

Asi by bylo zdvořilé se představit, přesto Anna tiše stála. Pak položila sklenku, z níž ani neupila, na stolek a vydala se směrem ke dveřím.

„Nevycházel bych na chodbu, být vámi.“

Udělala další krok.

„Není to dobrý nápad.“

Udělala další dva kroky. Za několik vteřin už bude venku z pracovny a bude muset čelit těm davům.

„Je to na vás, samozřejmě, ale všichni si vás vychutnají, ihned se rozšíří pomluvy, že jste tady bez gardedámy.“

Anna rázem ztuhla, zavřela na pár vteřin oči a pak se pomalu otočila ke svému společníkovi.

„Pomluvy?“

„Skupinka matrón se ochlazuje z vedra tanečního sálu právě tady venku v hale. Určitě neunikne jejich pozornosti, že jste byla tady v pracovně s lordem Wilbrahamem a paní Featherstoneovou.“ Zamračil se, jako by ho najednou něco napadlo. „Co byste dělala, kdyby se ti dva rozhodli, že dovedou své důvěrnosti do konce?“

„Ve studovně? Tak blízko tanečního sálu? Nemyslím si, že by to bylo příliš pravděpodobné,“ konstatovala Anna suše s kamenným obličejem.

„Mám dojem, že někteří považují nebezpečí za obzvlášť vzrušující.“

Anna věděla, že ji chce trochu poškádlit, ale místo, aby mu skočila na vějičku, změnila téma hovoru.

„A kdy budu moci bezpečně odejít, pane Edgertone?“

„Lorde Edgertone,“ opravil ji automaticky. „A teď jsem proti vám v nevýhodě.“

„Lady Fortescueová," doplnila Anna váhavě.

Upřel na ni zvědavý pohled, kterým ji informoval o tom, že se k němu pomluvy donesly. A to *všechny* pomluvy.

„Ta neblaze proslulá lady Fortescueová," zamumlal.

„Tohle jste asi říct nechtěl," podotkla Anna spíš asi jen pro sebe, „zejména ne přímo mně do obličeje."

„Velmi mě těší, lady Fortescueová," řekl Edgerton, postavil se, vzal ji za ruku a po pár vteřinách zvedl ke rtům.

Anna stála tak blízko něj, že mohla obdivovat jeho fyzické rozměry. Byl alespoň o čtvrt metru vyšší než ona a široká vysportovaná ramena se mu perfektně rýsovala v dobře padnoucím saku. Poprvé od chvíle, kdy vstoupil do dveří, si Anna uvědomila, jak je pošetilé, že je tu sama zrovna s tímhle mužem. A nešlo jen o skandál, který hrozil, kdyby je tu někdo přistihl, ale také o to, že by on mohl využít situace. Pomalu ustoupila. Nevypadal, že by se snad pokusil na ni vrhnout, nicméně minulost ji přesvědčila, že má špatný odhad, co se týče povahy člověka. Laskavé oči a příjemné způsoby neznamenají, že je člověk důvěryhodný.

Harry v očích lady Fortescueové zahlédl záblesk strachu, než opět skryla všechny svoje pocity za kamennou fasádou. Rychle od ní odstoupil, uvědomil si, že je to on, koho se ona bojí. To nikdy nedělal, neděsil ženy. Dostával různé přívlastky, ale nikdy o něm nikdo neřekl, že je hrůzostrašný.

„Dovolte, podívám se zase do haly," řekl a nasadil nejpřátelštější ze všech úsměvů.

Přešel ke dveřím, otevřel je jen na škvírku a vykoukl ven. Starší dámy tam stále ještě postávaly v družném hovoru a ovívaly se vějířem. Nulová možnost dostat se z pracovny bez povšimnutí.

„Pořád tam jsou. Ale myslím, že se za chvíli vrátí do sálu."

Harry se vrátil ke svému křeslu a posadil se. Po očku pokukoval po lady Fortescueové. Když se mu představila, nebyl schopen od ní odtrhnout oči. Obvykle si dával na svoje chování pozor, ale tentokrát ho úplně vykolejila její totožnost. Opravdu byla nechvalně proslulá, možná nejproslulejší ze všech vdov v současné společnosti. Třikrát provdaná do pětadvaceti let věku a její poslední manžel, lord Fortescue, ležel v hrobě už dvanáct měsíců. Očekával, že bude vypadat jinak, možná trochu exotičtěji. Místo toho před ním stála velmi příjemná mladá žena. Je hezká, ale nijak nepřekonává většinu mladých debutantek. Nemohl popřít, že má pěkné držení těla a je elegantní, ale na druhou stranu je i jaksi chladná, naznačuje určitou zdrženlivost a snahu stranit se společnosti. Ovšem nejzajímavější jsou na ní její oči. Chladně šedé a neproniknutelné. Oči mladých žen bývají obvykle plné emocí, ale ty její ne. Mají-li být oči okny do duše, pak oči lady Fortescueové jsou zatažené okenicemi, jež tvoří obranu proti nezvaným návštěvníkům.

Několik minut svorně mlčeli. Harry seděl opřený v křesle a ona stála uprostřed pokoje s rukama založenýma před sebou. Dokonalý obrázek plaché ženy.

„Tak mi řekněte," začal Harry, když se mu ticho zdálo příliš dlouhé, „jsou ty pověsti o vás pravdivé?"

Jeho společnice si velmi zhluboka a od srdce povzdychla. Dala tím jasně najevo, že by si přála být všude jinde, jen ne tady.

„Myslím, že pověsti jsou zřídkakdy pravdivé," nabídla smířlivě.

„Máte pravdu," zamumlal Harry. Věděl lépe než kdo jiný, jak mohou zlé pomluvy ublížit. „A jak to snášíte? Myslím, když o vás lidé klevetí a vymýšlejí si?"

Lady Fortescueová pokrčila zcela instinktivně rameny, což se na poslední chvíli pokusila zamaskovat. „Lidé budou vždycky mluvit. Nezáleží na tom, co říkají, stačí neposlouchat."

Ačkoliv byla mladší než on a jistě neprošla takový kus světa jako on, měla v sobě jakousi tichou moudrost, což znamená, že se musela vyrovnat s horšími věcmi v životě, než jsou lidské klepy.

„Většina žen by si ani netroufla opustit samotná taneční sál, natožpak aby se toulala cizím temným domem," podotkl Harry, čímž změnil téma hovoru. Byl hlavně zvědavý, proč si sama zvolila ve společnosti tohle postavení. I když se příslušníci vysoké společnosti tvářili, že jsou úctyhodným výkvětem národa, přesto se někteří muži nezřízeně opíjeli a pak nabývali dojmu, že si mohou ke kterékoliv ženě bez gardedámy cokoliv dovolit. Od nejútlejšího věku byly mladé debutantky varovány, že se nesmějí samotné vzdálit od davu, jestli si chtějí zachovat svoji nevinnost. Harry si byl bolestivě vědom, že se jedná o nejdůležitější požadavek, který bylo nutné splnit za každých okolností.

Lady Fortescueová opět skoro neznatelně pokrčila rameny. Je to možná zajímavá žena, ale rozhodně není snadné s ní konverzovat.

„Někdy trocha klidu stojí za to riziko." Ladně se pohnula, skoro vypadala, že pluje po podlaze a nedělá kroky. Doplula až k oknu. „Tohle okno vede na terasu," sdělila mu stručně, když se rozhlédla na jednu i na druhou stranu. „To bude snazší cesta zpátky do tanečního sálu."

„Moje společnost je tak nesnesitelná, že uvažujete o tom vylézt oknem?"

Lady Fortescue se lehce ušklíbla a přes rty jí přeběhl váhavý úsměv. I když se jednalo jen o letmé zvednutí koutků úst, úplně jí to změnilo obličej a Harry zachytil záblesk toho, čím patrně uchvátila své minulé manžele.

„Jsem tu za gardedámu mé mladší sestřenice, měla bych se jí věnovat," řekla na vysvětlenou a stále zkoumala okno, jako by to byla jen jedna možnost úniku.

„Jste příliš mladá na to, abyste dělala gardedámu komukoliv," podotkl Harry, aniž by svá slova předem promyslel. Byla to sice lichotka, ale taková nepřímá. Měl dojem, že téhle dámě není příjemné poslouchat lichotky jakéhokoliv druhu.

„Jsem vdova, už potřetí," připomněla mu tak tiše, až si Harry nebyl jistý, zda ta slova byla určena jemu, „a šťastná, že nemusím zase tančit waltz."

Právě odstoupila od okna, když hlasy za dveřmi zesílily. Oba ztuhli na místě, Harry si uvědomil, že zadržuje dech a přitom pozoruje knoflík dveří, jestli se začíná otáčet.

„Nemůžou nás tu najít pohromadě," zašeptal, rychle se postavil a přešel k oknu. Obyčejně by se o svou pověst neobával. Jako bohatý džentlmen s titulem by ustál kompromitující situaci, kdyby ho nachytali s mladou ženou, i kdyby to měla být nechvalně proslulá lady Fortescueová. Ale po sestřině nešťastné aféře s tím hanebným kapitánem Mountfieldem v minulém roce a následném skandálu nemohl vystavovat rodinu dalším pomluvám. A ještě k tomu si všiml čirého strachu v očích lady Fortescueové. Patrně pochopila, že by dodala londýnské společnosti další šťavnaté sousto, do něhož by se mnozí s radostí zakousli. Představa úprku otevřeným oknem nabývala každou vteřinou na lákavosti.

Rychle otevřel okno, vysunul ho vzhůru a pokynul lady Fortescueové, aby ho následovala. Okamžitě byla u něj a přikývla, když ji vyzval, aby vylezla jako první. S větší elegancí, než by se za téhle situace dalo očekávat, si vyhrnula sukně, dopřála mu pohled na štíhlou nožku v punčošce a dovolila mu, aby ji podepřel, když stoupala na okenní parapet.

Za nimi se hlasy ozývaly čím dál silněji a Harry

už neměl žádné pochybnosti, že pár lidí míří právě do pracovny. Jen kdyby se mu podařilo dostat lady Fortescueovou z okna, dokázal by připoutat jejich pozornost alespoň na tak dlouhou dobu, než by se jí podařilo zmizet.

Už vykročila oknem ven, když se knoflík u dveří doopravdy začal otáčet. Balancovala na parapetu a dveře se už začínaly otevírat. Pak tiše vykřikla bolestí, ztratila rovnováhu a začala padat zpět do místnosti. Harry ji instinktivně chytil, zatočil se, jak mu padla do náruče. Skončila přitisknutá k jeho hrudi, jednou rukou ji držel v pase a druhou jí podepíral záda.

A právě v té chvíli se dveře otevřely dokořán.

„Milosrdný bože," zvolala hlasitě paní Winterová, jedna z nejhorších klepen v Londýně.

Lady Fortescueová tiše zaúpěla.

Ve dveřích do pracovny se objevily čtyři ženy. Každá z nich si nadšeně uvědomovala, že je svědkem vznikajícího skandálu.

Harry si byl vědom, že je v centru průzkumu, aby mohlo být všechno později důkladně analyzováno a zhodnoceno. Proto se nejprve ujistil, že lady Fortescueová stojí pevně na podlaze a teprve potom ji pustil a odstoupil od ní.

„Dámy," řekl a zdvořile se uklonil.

„Lorde Edgertone," pronesla paní Winterová bez dechu „a lady Fortescueová."

Mezi dámami si klestila cestu robustní čtyřicátnice. Harry na chvíli zavřel oči a v duchu si říkal, jak moc musel hřešit, že ho pánbůh takhle trestá.

„Lorde Edgertone, takhle by to rozhodně nešlo," řekla lady Prendersonová, dnešního večera jejich hostitelka, a oči jí planuly spravedlivým rozhořčením. „Takové chování je nepřípustné: *začínat si* s touhle ženskou v pracovně mého muže!"

Harry si nebyl jistý, co jí vadí víc. Jestli pletky mezi

ním a lady Fortescueovou nebo fakt, že se to děje v manželově pracovně.

„Od některých lidí se podobné chování dá očekávat," pokračovala lady Prendersonová a prohlížela si přitom lady Fortescueovou pohrdavým pohledem, „ale o vás bych předpokládala, že se budete chovat lépe po tom skandálu, který vaše sestra rodině způsobila vloni."

Harry byl připraven se omluvit, ale zmínka o jeho sestře zapůsobila jako mávání červenou muletou na býka a jeho obvykle chladné uvažování se kamsi vytratilo. Lady Fortescueová zřejmě vycítila, co se v něm odehrává a postoupila dopředu.

„Promiňte, dámy, musím plnit svoji povinnost k sestřenici," pronesla zcela chladným hlasem a velmi klidně. Harry předpokládal, že musela vydržet pomluvy všeho druhu a má určitě dlouhou praxi v tom, jak zůstat alespoň navenek netečná a zdvořilá tváří v tvář dalším útokům.

Dobře věděl, že ona je stejně rozrušená z toho, jak je našli – právě to, že byla ochotna vylézt oknem, aby tomu zabránila, mluvilo za vše. Ale nastavila nepřátelskému světu zcela lhostejnou a klidnou tvář.

Ani jedna z dam mezi dveřmi se nepohnula, blokovaly únikovou cestu do tanečního sálu plného lidí. Harry s nezměrným úsilím získal zpět vládu nad svým chováním, také pokročil kupředu a vzal lady Fortescueovou za paži. Nezbývalo než udělat jedinou možnou věc. Nabral do plic pořádnou dávku kyslíku, zahnal pochybnosti, upoutal na sebe pozornost všech a promluvil.

„Dámy, dovolte, abych vám představil svoji snoubenku," pronesl sebevědomě a s okouzlujícím úsměvem. „Lady Fortescueová právě souhlasila, že se vezmeme."

Do čtyř tváří zírajících na ně ode dveří, jako by udeřil hrom. Lady Fortescueová zachovala ledový

klid. Jediným důkazem, že slyšela, co řekl, bylo zvýšené napětí ve svalech na paži, což Harry vnímal, protože ji za paži stále držel. Ona se tedy nenechá nijak snadno zastrašit.

„To nemyslíte vážně, lorde Edgertone," zmohla se paní Winterová na větu, kterou vyjádřila svoje zklamání. Harry si vzpomněl, že tahle dáma má dvě neprovdané dcery a musel potlačit úsměv. Práce starostlivých matek je nekonečná.

„A teď když dovolíte, rádi bychom si došli pro trochu šampaňského, abychom to oslavili."

Skupinka klevetnic se tiše rozestoupila a Harry s lady Fortescueovou mezi nimi prošli do haly. Teprve v tanečním sále se zastavili a lady Fortescueová se k Harrymu obrátila se zdviženým obočím.

„Snoubenka?" zeptala se.

„Oba nás to uchrání před skandálem." Nebyla to tak docela pravda, ale alespoň to skandál o nějakou chvíli odloží, až se na to oba duševně připraví.

„Právě jste se zasnoubil s tou nejpomlouvanější ženou v tomto tanečním sále. Nemám z toho dojem, že jste se uchránil před skandálem."

Harry cítil, jak se mu horkost rozlévá po těle. Přece si nemůže myslet, že je tohle zasnoubení skutečné. Uchýlil se k tomu, jako k jednoduchému triku. Zasnoubení bude po pár týdnech zrušeno, možná za měsíc se vynoří jiná událost, jež upoutá pozornost společnosti, a oni se budou moci v klidu rozejít. Samozřejmě společnost bude dál klevetit, ale už to zcela určitě nebude skandál roku.

„Zpráva, že nás našli spolu v pracovně pana Prendersona oběhne do zítřejší snídaně celý Londýn. Teď jsme pár, o kterém nikdo nepředpokládal, že by se zasnoubil. Ale alespoň nepředstavujeme hanebného hraběte a pomlouvanou vdovu."

„Děkuji, že jste tak ohleduplný," řekla lady Fortescueová a zadívala se svýma šedýma očima na

Harryho. Ten se celý zachvěl z intenzity jejího pohledu. „Ale byla bych raději, kdybychom nechali té přetvářky a jen se pokusili ten skandál přestát.“ Naklonila se k němu a zašeptala mu do ucha: „Věřte mi, trocha klevet není tou nejhorší věcí na světě.“

DRUHÁ KAPITOLA

„Já to opravdu nebudu číst, má milá," řekl pan Tenby, Annin laskavý strýček, se soucitem v očích.

Anna složila noviny tak, aby odstavec s klevetami ze společnosti byl navrch. Doufala, že novinky z plesu Prendersonových nebudou v novinách tak brzy. Ale novináři jsou schopni zázraků, když mají dostat na stránky novin nejnovější klepy a společenské přešlapy.

„Slova mě neraní," řekla Anna vesele a prolétla vytištěný text, snažila se ignorovat zvědavé pohledy strýčka i sestřenice Beatrice.

„*Gratulujeme lady Fortescueové* k jejímu zasnoubení s lordem *Edgertonem na plese lorda a lady Prendersonových* přede dvěma dny. Nedávno lady *Fortescueová skončila období smutku po svém třetím manželovi a jistě nadšeně spojí svůj život s jedním z nejvyhledávanějších svobodných mládenců v Londýně.*"

Anna přečetla celý odstavec nahlas a v duchu si říkala, kolik lidí v Londýně asi právě teď čte u snídaně totéž.

„Co se stalo, Anno?" zeptala se Beatrice.

Od onoho plesu u Prendersonů se Anna stranila členů domácnosti a nepřijímala žádné návštěvy. Dokonce ani její sladká mladá sestřenka nebyla nijak zasvěcena do situace.

„Bylo to nedorozumění, nic jiného."

„Tenhle Edgerton tu za tebou byl už dvakrát," řekl pan Tenby. „Zdá se, že by tě moc rád viděl."

„On se jen snažil zachránit naprosto nemožnou situaci."

„V každém případě je to slušný mladý muž."

„Strýčku," zarazila ho Anna neuctivě, „pro mne za mne si může klidně sbírat sirotky a bezdomovce po ulicích nebo věnovat polovinu příjmů chudým, stejně si ho nevezmu."

„Je velmi hezký, takovým mužným způsobem," zhodnotila ho Beatrice.

I Anna ho považuje za hezkého. Má pěknou postavu s pevnými svaly, jiskřivé modré oči kontrastují s tmavými, skoro černými vlasy. Dobře chápala, proč je považován za jednoho z velmi žádoucích svobodných mládenců v Londýně, i kdyby nebylo jeho titulu a příjmů, které k jeho postavení náleží.

„Mohl by klidně vypadat jako divoké prase, je mi to jedno," pronesla Anna.

„Ale požádal tě o ruku, aby tě uchránil před skandálem. To znamená, že je čestný muž," horlila Beatrice snivým hlasem.

Anna si ještě pamatovala, jaké to je, být osmnáctiletá nevinná dívka. Proto ta slova důsledně ignorovala a spolkla odpověď, již už měla na jazyku.

„Anno, drahoušku, dobře víš," vložil se do debaty strýček, „že tady u mne budeš mít vždycky domov, ať to dopadne s penězi po lordu Fortescueovi, jak chce. Mám rád tvou společnost a bude mi ještě příjemnější, až jednoho dne má malá Beatrice odejde se svým manželem." Pan Tenby se odmlčel, jako by se zamýšlel nad tím, co ještě říct. „Ale víc než tvoji společnost bych ocenil a také si přál, abys byla šťastná. Jednoho dne se znovu vdáš. Jsi mladá, budeš chtít děti, svoji domácnost. Zatím nic podobného nezavrhuj."

„Samozřejmě strýčku." Anna se usmála na laskavého pána, který si ji vzal k sobě, když jí zemřel

manžel. Lord Fortescue měl tři děti z prvního manželství. Dva kruté syny a zlomyslnou dceru, kteří Annu společnými silami vyhnali z domova ani ne za půl hodiny po smrti jejího manžela. Vzali jí všechno, nechali jí jen šaty, které měla zrovna na sobě. I teď se s ní dohadovali o vyrovnání, na které měla po nebožtíku manželovi právo. Annin strýček se vypravil přes půl země, když se dozvěděl, co se stalo, naložil ji do kočáru a přivezl ji k sobě domů. Připomněl jí, že na světě existuje i laskavost a že všichni nejsou bezcitní a sobečtí.

Pan Tenby poplácal svou neteř po ruce, zvedl se z křesla a zamířil ke dveřím.

„Ať si myslíš o tom pánovi cokoliv, zaslouží si, abys ho přijala a vyslechla," doporučil jí tiše, „dokonce i když bude asi správné to vaše *zasnoubení* zrušit."

„Ano, strýčku."

Anna si byla vědoma, že má strýček pravdu. Bylo neslušné a zbabělé dva dny odmítat přijmout lorda Edgertona. Jestli přijde i dneska, krátce ho přijme a pokusí se vyjasnit všechna nedorozumění.

Harry si pískal a bral schody po dvou. Slunce svítí, je krásně, není možné mít špatnou náladu. Dneska bude trvat na tom, aby ho lady Fortescueová přijala a nedá se odbýt.

Dveře se otevřely dřív, než stihl zaťukat klepadlem, a postarší sluha mu okamžitě sděloval: „Lady Fortescueová je v hudebním salonku, lorde Edgertone. Hned vás přijme."

Tak tohle bylo snazší, než očekával.

Harry následoval sluhu nahoru do prvního patra po širokém schodišti a zvědavě se rozhlížel kolem sebe. Zaslechl libé tóny hry na klavír, a jak stoupali, byla melodie čím dál zřetelnější, jako by pianista s každým tónem získával na jistotě.

„Lord Edgerton," ohlásil sluha a uvedl Harryho

do prosluněného salonku. Klavír náhle ztichl a lady Fortescueová vstala, aby ho přivítala se stejně nečitelným výrazem, jaký měla na plese Prendersonových.

„Rád vás zase vidím, lady Fortescueová. Doufám, že jste neochořela," jízlivě začal Harry, aby jí připomněl, že tu byl už dvakrát, a to včera a předevčírem. Říkal si v duchu, zda zalže a bude předstírat, že lehla s těžkou migrénou. Ale lady Fortescueová si ho jen několik vteřin pozorně prohlížela a pak teprve promluvila.

„Musím se přiznat. Doufala jsem, že na celý ten nesmysl prostě zapomeneme," řekla tiše.

Harry počkal, až k němu popojde od piana, pak ji teprve vzal za ruku a sklonil k ní hlavu ve formálním pozdravu. Cítil, že sebou lehce trhla, když se jí dotknul, ale výraz ve tváři se ani nepohnul.

„Prosím, posaďte se." Pokynula mu k jednomu ze dvou křesel stojících proti sobě.

„Společnost má za to, že jsme zasnoubeni," připomněl jí Harry a tím se dostal rovnou k věci. Její chladné šedé oči ho znepokojovaly, když se do něj upřeně zabodly.

„Vypadá to tak." V jejím hlase nezazněla žádná výčitka, jen lehký nezájem.

„Předpokládám, že je to přijatelnější než ta druhá možnost."

„A ta je?"

„Pomluvy, že jsme byli přistiženi v kompromitující situaci."

Lady Fortescueová naklonila hlavu k jedné straně a zdálo se, že to chvíli zvažuje.

„Asi budete mít pravdu," usoudila.

„Promiňte mi mou přímočarost, ale zdá se, že vás případné pomluvy, jež se nás týkají, příliš nezajímají," řekl Harry.

Připadalo mu to dost bizarní. Normálně, když je

muž přistižen se ženou v kompromitující situaci, je to žena, která se snaží, aby si zachránila pověst. Pánům, zvláště těm s titulem, je to obvykle prominuto a jejich prohřešky jsou zapomenuty. Ne tak dobře vychovaným dámám. Je to možná nespravedlivé, ale takhle to ve společnosti chodí.

Harry si lady Fortescueovou pečlivě prohlížel a zaznamenal lehký záškub obličejových svalů. Mohl znamenat cokoliv, ale říkal si, že to nejspíš bude důkaz toho, jak lady Fortescueová umí mistrně skrývat svoje city.

„Lorde Edgertone," řekla s povzdechem, „než jste mě potkal, co jste o mně slyšel?"

Harry otevřel ústa, aby jí odpověděl, ale pak je zase zavřel. Slyšel toho spoustu. Plesové sály i pánské kluby přetékaly pomluvami i výmysly na téma *lady Fortescueová a její tři mrtví manželé*.

„Neodpovídáte, takže pověsti o mně nebyly příliš lichotivé…" odmlčela se a v úsměvu ukázala dokonalé bílé zuby. „Od té doby, kdy umřel můj druhý manžel, o mně lidé klevetí. Samozřejmě ne do očí, ale za mými zády probírají můj život, jako by to bylo cosi pro veřejnou zábavu."

„To není příjemné."

„Není, pochopitelně, přesto jsem pořád tady. Trocha pomluv není ta nejhorší věc na světě." Podruhé mu řekla tuhle větu. Podruhé zametla škodu, kterou mohou zlá slova způsobit pod koberec a přiměla tím Harryho, aby začal přemýšlet nad tím, co vlastně tahle lady *považuje* za nejhorší věc na světě.

„Skandál může zničit život," prohlásil Harry rozhodně. „Dokonce ukončit život," dodal příliš tiše, aby ho slyšela.

„Předpokládám, že záleží na osobě a povaze skandálu."

Harry pomyslel na svoji sestru. Vždycky byla poměrně silná osobnost, temperamentní, dokud jí té

osudné noci nezničil pověst jeden mladý darebák a pár zlomyslných přihlížejících. Než se to přihodilo, přísahal by Harry, že jeho sestra vydrží cokoliv. Teď už věděl, jak mohou být lidé zranitelní.

„Jsem vděčná za váš zájem," řekla lady Fortescueová a její chlad se na chvíli rozplynul. „Chcete se zachovat čestně a jsem si jista, že kterákoliv jiná žena by to ocenila a pokračovala v šarádě se zásnubami, dokud by pomluvy neutichly a nebyly zcela zapomenuty."

„Ale vy ne?"

Každé slovo, jež pronesla, bylo uvážené a pečlivě vybrané, každý její pohyb měl svůj smysl. A s každou další vteřinou v její společnosti Harryho tahle nechvalně proslulá lady zajímala čím dál víc.

„Lidé o mně říkají to nejhorší – a jedna další pomluva už na tom nic nezmění."

Harry si tím nebyl zcela jistý. Někdy i ta nejmenší pomluva může způsobit velkou a zlou katastrofu.

Lady Fortescueová v křesle narovnala záda a hleděla na Harryho hodnotícím pohledem. „Ledaže byste měl důvod vy, proč se vyhnout skandálu."

Samozřejmě, že takový důvod má. Rodina Edgertonových byla vláčena blátem pomluv po sestřině skandálu. Ale Harry měl titul a byl dost bohatý. Jeho pověst příliš neutrpěla tím, že byl přistižen v kompromitující situaci s lady Fortescueovou. Zvláště kdyby se po pár měsících oženil s nějakou mladou ženou bezchybné pověsti. Ne, pravý důvod nespočíval v tom, že by bránil svoji pověst nebo pověst zbytku rodiny Edgertonových. Dobře věděl, že zásnubami s neblaze proslulou vdovou vyvolá více pomluv, než kdyby ji nechal být a nevyhlašoval jejich zasnoubení. Ten skutečný důvod tkvěl v tom, že chtěl udělat správnou věc pro mladou ženu, jež má špatnou pověst, ale jemu se zdá velmi slušná a zranitelná. Možná by se před rokem zachoval jinak, ale poté, kdy viděl,

jak sestra svým skandálem trpí, začal mít slabost pro ženy ohrožované bezcharakterními muži.

„Ale vůbec ne," ujistil ji Harry. Nemusí ji informovat o nejtemnějších a velmi soukromých problémech Edgertonových. „Jde jen o to, jak vyřešíme problém našeho zasnoubení."

Poprvé se lady Fortescueová skutečně usmála, oči jí zajiskřily humorem. „Můžete zasnoubení zrušit, mně to opravdu nevadí."

„Mám snad říct, že jsem vás našel v náruči jiného muže?" Harry si nemohl pomoci a musel vyzkoušet, kam až může zajít, než ji zlomí.

Malou chvilku bylo ticho, pak lady Fortescueová trochu svěsila ramena, dokonalé držení těla lehce povolilo a ztratila se absolutní formálnost chování.

„Byla jsem hrubá," řekla tichým méně upjatým hlasem. „Neomluvitelné, přesto se omlouvám. Asi to bude tím, že nejsem příliš zvyklá konverzovat s lidmi."

Dveře se otevřely a objevil se v nich starší sluha následovaný mladou služebnou.

„Myslel jsem, že byste ráda nabídla našemu hostu šálek čaje, paní," oznámil sluha.

Služebná položila na stolek podnos se dvěma šálky, konvicí čaje, konvičkou s mlékem a talířem křupavých sušenek. Oba pak spěšně opustili hudební salonek. Sluha ve dveřích ještě lehce zaváhal.

„Bude snad u nás váš host obědvat?" zeptal se téměř nadějně.

Lady Fortescueová se usmála, dala najevo laskavost k postaršímu sluhovi a zářícíma šedýma očima se obrátila zpátky k Harrymu.

„Mám dojem, že máte dost práce."

Sklonil hlavu. Vždycky měl co dělat, protože vedl panství. Ale čas na oběd si samozřejmě udělat mohl. Sluha si mumlal cosi o pozvání, nicméně odešel a zavřel za sebou dveře.

„Sluha je celý dychtivý, aby mohl někoho obsluhovat."

„Předpokládám, že ho poslala Beatrice, moje sestřenice. Je jí zcela oddaný, myslím, že by skočil i pod kopyta koní a moc se nerozmýšlel, kdyby ho o to požádala."

„Vaše sestřenice si hraje na dohazovačku?"

Lady Fortescueová se ušklíbla. Takovou reakcí by Harryho normálně urazila, ale už zjistil, že tahle mladá vdova je proti jakémukoliv romantickému dobrodružství.

„Promiňte, že jsem neposlala pro čaj dřív," omlouvala se. „Nejsem zvyklá bavit hosty."

Většina manželek se počítala mezi příkladné hostitelky. Jejich hlavní rolí bylo přijímat hosty v dobře vedené domácnosti. Ale lady Fortescueová se asi během smutku uchýlila do ústraní a základy pohostinnosti lehce zapomněla.

Harry usrkával čaj, dokonce si vybral jednu sušenku a chroupal ji. Celkem vzato prožíval hodně zvláštní ráno. Předpokládal, že potvrdí svoje zasnoubení s lady Fortescueovou, alespoň po formální stránce. Místo toho byl více méně milostivě propuštěn, přestože se tahle mladá vdova snažila svoje slova mírnit.

Harry se zvedl a byl připraven odejít, když se dveře opět otevřely a třaslavý sluha opět vešel.

„Balíček pro vás, paní."

Ještě nikdy neviděl nikoho tak rychle zblednout, jako se stalo lady Fortescueové. Tiše poděkovala sluhovi, který položil balíček před ni na stůl a rychle odešel.

Postavila se, ruce se jí třásly a na rtech se jí objevil umělý úsměv.

„Děkuji za vaši návštěvu," řekla, jako by se slovy zalykala. Rychle přikryla ústa rukou, ale vzápětí ji zase spustila.